

השבי"ץ פוזן בשיגוף גנולאג פולאד באינטרנט, ומופיע באגר ישיבה קדיש משה, באגר "ישיבה" אפטייבאק.

שבי"ץ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
כי תצא | 376
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל... אלול / מתן דין

אלול. חודש קצר וארוך. קצר בזמן וארוך בתוכן. כל שנה זו התחלה חדשה, והשנה זו התחלה מיוחדת בשבילי. התחלה קשה של מסע מיוחד. יש כאלה שנוסעים להודו לחפש את עצמם, ואני... אני יצאתי לישיבה לחפש את עצמי. לגלות מה זה יהודי ואיך לומדים גמרא, לדעת מה זו תפילה ואל מי מתפללים. להאמין שקיים משגיח למעלה, ושהמצוות – כן, כן, המצוות, הדברים שלפעמים מוזרים בעיני (הקפות עם שבעת המינים, כיבוד ס"ת) הן חלק מתוכנית אב כללית שמטרתה להעלות אותי עם העולם אל תיקונו השלם והעליון יותר. זה אני, ומסתבר שאני לא לבד בדעה זו. אלול כבר בשבילי זה לא סתם סיסמה. זו מטרה למצוא את המלך שבשדה ולגלות לאן הוא הולך אחרי זה. איפה הוא ואיפה אני. אלול זה סוף שהוא התחלה והתחלה שהיא סוף. אלול – חודש קטן עם משמעות עמוקה.

שמיך לזעזוע

תארו לעצמכם ש:שבת בצהריים. אתם רוצים לקחת חטיף, אבל אתם שמים לב שאי אפשר לפתוח בלי לקרוע אותיות. אז מה עושים? אסור לכתוב בשבת אותיות או ציורים. חכמים אסרו לכתוב אפילו כתב שעתיד להימחק מעצמו, כגון באדים על החלון. בפאזל, לרוב הפוסקים אסור, כי נוצר ציור. יש מקלים כל עוד החלקים לא מחוברים למסגרת, כי הציור כבר קיים ורק מקרבים את החלקים זה לזה. למעשה צריך להחמיר, אך קטנים יכולים לסמוך על המקלים (פניני הלכה). כמו שאסור לכתוב בשבת, אסור גם למחוק. אם הוטבעו אותיות בגוף המאכל וכגון בביסקוויטים, אין איסור מוחק בשבירה שלהן. עוגה שכתבו עליה אותיות או שציירו בה ציורים ע"י סוכריות או קרם, לשש"כ ועוד אסור לחתוך את האותיות והציורים, ובילקוט יוסף מתיר לחתוך. לכל הדעות מותר לחתוך בין האותיות. באכילה עצמה אין איסור מוחק. אריזות מאכל שיש עליהן כתב, יש לנסות לפותחן ללא קריעת האותיות, ואם אי אפשר – מותר לפתוח. שיהיה בתאבון, לכבוד שבת...

היומנו של שבי"ץ יצאתי

טרמפ אצומא צמח. בוי אלוש ללוש פלטימ, חילגי. מקוזה שיש לי כספי אלוטובוסים חזרו. לטפוח דבר אחד יהיה מסודר.
ניסיה ארוכה, ניסיגי אפניו ראש. אילון זה היה דבר האחרון שפייגי מסלאל אלטאל. לא פיגה אי מנחה. ידגגי שיש לי פיג ראבא לם שלח א הדגה חן זכא, אבא אני בכריחה מנול. בכריחה אאיפשו לם אני לא יודגגי איזה מצב סגמ.
הגלנו אצומא צמח. יאלן אגם משיכים? "יפה, שגי דקל מכאן. אין אן אפמליך איגני". ידגגי. באמצע שלם מקום. אבד. אפילו טרמפסיטיס טלמדו וחיכו אטרמפ בכיוון חזרו לא הקאו חלי בזלוש.
הזרב ישנני כמו לא יודגגי מה במרחק 100 מטר מהכביש. לא מכירה פה אף אחד, ווי שאני מכירה לא רוצה לייקח אאגי. בבוקר קמגי שבורה. מה אני פולאכ אלטאל זכשיו? מיזא פיגי בורחה אג אביב, או אבאר לבה... אמ כי מאמינה לם ש פיגי מזיחה בסוף הביגי.
אלפון של הפורים בצפריים חניגי. לא בקאו מזבב, אבא חניגי. אבא בא אלוטו אאגי מאמצע דדך. באטלו פיגי לגיקה. הכסם לם אבה. הכסם חן חניגי. לבי צי שלום, צדיקה.

וגרגי בישוב. בורה חלף שמוזי, נשאבא אמניגי גלואים בקן.
אחרי טרמפ זכא, חברה חזר לכה. השמש קפחה בחז, והצי של חלף ירד אביש. נכנסגי ממח אלע טרמפיאדה. כשפמאניג הפאפה חליחה, לא הפסקגי אצאג אלמש, ופאו כבר המשיכה אדרכה. כאם לא פולך אי פיוא. ואני חנה.
אלכ אמכואג? אבא אני בורחה מפביגי. חלואים אראא אאגי שם. "מה אכפרי? אני חייב אברוח? אני חושש מה שבא אי!" אמרגי אצמי, והכתי אמכואג.
"חן מי ארשום?" שאן פקאפי, בחור שמנצן אג החופש הגדול כדי אממן אג חנימו. "בן צבי", אמרגי, והרהר קטן חלף בראשי, האם זה פולך שאני בורחה אפריש לוי וקונה אוכל חן חשבונם. יברור שכין, דחיגי אאגי. פאו זכר לטבה בצד. אני חרגי אטרמפיאדה.
הוצאגי אג הפאפון. שיחה שלא נחנה מפביגי. לא שמגי אב. לא הגחשק אי חזרו. אמ פם ירצו, שיגקשו לוב. לא הפסקגי אפחזיר אג הפאפון אכיס, והם הגקשו לוב. לא חניגי. אבא לם לא ניגגי. אא! שמישהו יציא אאגי מפ!
הפטרפה הפאפון נחלשה. הוצאגי אאגי כדי אחסוך. אמה לא טעניגי אפני? טוב, אפני זה לא ידגגי לטאצא מפביגי.

אל יודגגי מה חזר חלי. זכא צדיקה. פטח סיפוח אב משלח לבה חלבה, אכ לם אי יש מה אספר.
כסם. הכסם מיזא אאגי, חציגי, חלש. כסם לא מוסבר, לא מוכר, לא נלש. לא זכא רציגי אצאג אטיו חם החברג אבא משלח בהגלגל של הפורים לוי אבה שלא פיגי מוכנה אפקטיב אפם, לרם אי אצאג – חלופם, ומפביג לופם. הביג לוי.
ארכגי גיק אכמה שיוגר ימים, דחסגי אג כל הפלדים שיכולגי מהארון, אקחגי אג הארנק ויצאגי. אוכל לא אקחגי. כשאגה כוס, השלח חלם מפשטה. פוא לא אופה כסם. לם אני לא. ויש אי גחולה לם הכסם לא אופה אאגי במיוחד. כי משלם מה, יש לו נטייה אדפוק אאגי. אבא הכי חזק שאפשר. ואחר כך אחמוק השקט. פלח וברח.
יצאגי מפביגי לא יודגגי אן. האמם שלא הגחשק אי אלכ ללום טיוא. אג פיגי אי גחולה שהפורים לוי ינסו אפול אאגי דרך החברג ומה שאחר כך הגברר כנכאן. פאכי אבד, אטרמפיאדה, אברוח.
"באר לבה", פנהג הראשון לחזר, החזיר אאגי אכדור פארי. "אג חלופ? אני קצת ממפרי", פוא אמר במהטא אמריקאי. חזרגי רחל, פוא לא חיכה אי. נסל אלטאל.

קורא קבוע לא סולת לאוץ

אין כמו אמא!

"מימוש עצמי" כולל קצת יותר ממה שחשבנו. בפרשה יש את מצוות שילוח הקן. מצווה מעניינת, די נדירה, שלפי הרש"ר הירש, טומנת בחובה מסר עמוק וחשוב, בפרט היום. מה אומרת המצווה? הולך איש בדרך, ופתאום - הפתעה! קן עם אפרוחים זעירים או ביצים. בקן נמצאת גם אמא שדוגרת על ביציה ודואגת לאפרוחיה, שיתפתחו כשורה.

האיש מביט על אמא ציפור, אמא ציפור מביטה באיש, ולמרות פחד האימים שלה, היא לא זזה. היא לא תפקיר את גוזליה לאדם זר. רחמי האם שלה לא נותנים לה לדאוג לעצמה ולפרוש כנפיים ולברוח.

אומרת התורה: אל תנצל את רחמי האם! אל תיקח אותה לרשותך! שלח את האם, שחרר אותה, ואת הבנים תיקח לך.

אומר הרש"ר הירש: יש פה אמירה - לאם העוסקת במלאכת הקודש של האמהות יש חסינות! חסינות שנובעת מתוך ההכרה העמוקה בחשיבות תפקידה - דאגה וגידול הדור הבא. הצמחת העתיד כולו.

גם אם הציפור היתה יכולה להיות אדריכלית הקינים הטובה ביותר, או המצייצת הנשמעת ביותר באיזור - ואלו תפקידים חשובים, תפקידה כאם חשוב לאין ערוך. כי הוא לא מסתכם ביכולותיה ומאוויה האישיים בלבד, אלא הוא כולל בתוכו גרעין שיצמיח יערות עד שלמים שילכו ויתרבו.

להיות אמא ציפורה זה חלק בלתי נפרד ואף מרכזי באישיותה, והמימוש העצמי בו לא פחות ממימוש של צדדים אחרים! ובהחלט יכול להיות שלאחר שגוזליה יפרחו מהקן ויצמיחו דור נוסף של גוזלים, היא תתפנה לפיתוח הצדדים הללו באישיותה היציבית. מצויין:

כמהשך לכך, הרש"ר הירש מצביע על צמד המצוות הקודם למצווה זו: "לא יהיה כלי גבר על אשה ולא ילבש גבר שמלת אשה". איש ואשה מבליטים כל אחד באישיותו צדדים שונים, וביחד הם משלימים זה את זה ונעשים ליחידה אחת שלמה ורבת פנים.

המין החזק נותן את החוזק במלוא עוצמתו וחוסנו, המין היפה נותן את היופי בעדינותו הקוסמת (כמובן שיש גם צדדים הפוכים. אנו מדברים על הפן הדומיננטי באופן כללי), וביחד יש זוג נפלא. התורה מדריכה אותנו להפסיק לפזול לצדדים, ולהיות מי שאנחנו. להביא לידי ביטוי את מעלותינו, עד הסוף.

חלק מיכולותיה המופלאות של האשה הוא הצד התקשורתי והחברותי המפתח, והדאגה לגידול הדור הבא. יהיה זה פספוס אדיר אם אשה תשלח את הפן הזה, עם כל ערכו העצום, בדרך לקטיפת פירות אחרים מתוקים. התורה מעריכה ומוקירה את השירות הלאומי הנפלא והנהדר הזה - להיות אם בישראל, להוליד את העתיד.

בצאתי לקראתך

יש לי שאלה קטנה: למה מתחתנים?

מה למה? כי אוהבים אחד את השני, ורוצה להקים ביחד בית! כן, אבל הם יכולים לגור ביחד בלי להתחתן. אני לא מדבר כרגע מבחינה תורנית והלכתית. הרי גם אצל מי שלא שומר תורה ומצוות, וגם אצל הגויים, יש חתונות! למה? מה העניין? שאלה מעניינות. מה אתה חושב?

אני חושב שכשאתה מתחתן, אתה כבר מכריז שזה דבר אמיתי. זה לא משהו חולף וזמני.

אני מסכים איתך. יש פה כבר מחוייבות, לא רק התנדבות. וזה לוקח את הקשר למחוזות אחרים לגמרי. הייתי משתמש אפילו במונח "ברית". נישואין זו כריתת ברית בין בני הזוג - כל אחד מהם מייחד את עצמו רק לבן הזוג, וזו ברית ששניהם יחיו ביחד. ומה אתה אומר, אחר כריתת הברית, קל לשמור עליה? "שמירת הברית" זה דבר קל?

וואלה! יש קשר בין הנישואין ל"שמירת הברית"?

בטח! בשביל מה נראה לך שומרים את הברית? נכון שהמובן הפשוט של "שמירת הברית" הוא שמירת הברית בינינו לה ומחוייבותנו לנהוג בקדושה, אך למה ה' ציווה אותנו לשמור את עצמנו? בשביל שנהיה נקיים ופגועים לברית עם בנות הזוג שלנו? וזה לא תמיד קל לשמור על המחוייבות והנאמנות לבן הזוג. יכול להיות מצב שהקשר הנפשי עם בן הזוג קצת דועך, ובמקביל מכירים מישהו/י אחרת/ים ומלבבת. אבל כאן נבחנת הברית - ברית זה דבר כרות, חתוך, פסוק, חד. אין להפר אותה, ולא משנה מה יהיה. אתה יודע כמה ביטחון ויציבות נותנת מסגרת כזו?

גם בברית בינינו לה, לא משנה מה יהיה, ה' שומר את בריתו איתנו. אנחנו נשארים שלו! הברית היא "הורדה" למציאות של קשר מהותי שלא ישתנה לעולם. יכול להיות שנצטרך לעבור פרידה כואבת מהשטויות שלנו בדרך חזרה, אבל מהותית, לא ייתכן פירוד בין עם ישראל לה'. "הקב"ה, התורה וישראל - אחד".

וזו גבורה אדירה של מעלה, שמירת הברית הזו, וזו לדעתי הסיבה לכך ש"מקיים אמונתו לישני עפר" נמצא בברכת "גבורות" - כי יכול להיות שנעשה 180° ונפנה לה' עורף, ובכל זאת הוא לא ינתק את בריתו איתנו. הברית הנצחית תגבר על כל המפריעים החיצוניים.

למה היא גוברת עליהם?

כי כל ההתרחקות שלנו מה' חיצונית! בתוכנו, אנחנו תמיד משתוקקים לקשר חי, מלא ועוצמתי עם בורא עולם, מקור חיינו. רק שיש גם צדדים חיצוניים יותר שרוצים דברים אחרים, וה' יודע שהם חיצוניים, ומביט פנימה! הוא מנקה מה שצריך לנקות, ומחזיר את הזוהר והברק לקשר הפנימי.

שעת סיפור

מסופר על ר' אריה לוי זצ"ל שעמד לפני מפגש גורלי עם השליט הטורקי, לבקש ממנו רחמים עבור יהודי ירושלים. כל מי שידע על מפגש זה, פחד מאד מתוצאותיו, כיון שהשליט היה ידוע כאדם קשה ואכזר. בסופו של המפגש, יצא ר' אריה שמח וטוב לב, וסיפר למקורביו שהכל הסתדר כשורה. תמהו כל הסובבים, כיצד? סיפר להם ר' אריה, שכל הלילה אתמול, דמיין את המפגש בינו לבין אותו שליט. במחשבתו ראה את עצמו מרחם על אותו שליט על כך שהוא עריץ ורע לב, וחמל עליו ועל המעשים שהוא נאלץ לעשות מחמת אופיו. לכן, כאשר הגיע לפגישה עצמה, היה מלא רחמים כלפי אותו שליט. וכשזיהה הלה את יחסו החם של ר' אריה, הסביר לו פנים...

(וע"פ "במחשבה תחילה")

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ רפאל בן פיניה ז"ל
לזכות כל עם ישראל

מוטב שאכשל באהבת חיים,
מאשר שאכשל בשנאת חיים.
(הרב קוק זצ"ל)

מוצאי שב"צ

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור- סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com